

ТАЙНАТА НА ДОН ЛУСАНО ФИЛИПИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

ТАЙНАТА НА ДОН ЛУСАНО^[0]

Живеели някога двама бедняци, баща и син. Бащата бил много стар и се казвал Педро. Синът се наричал Хуан. Въпреки че били толкова бедни, на Хуан никак не му се работело.

Един ден двамата нямали къщи дори и зрънце ориз за ядене. Хуан видял, че ще трябва да се хване на някаква работа, инак той и баща му щели да умрат от глад. И така той отишъл в съседния град да си търси господар. Накрая намерил такъв в лицето на дон Лусано, един почтен и заможен господин.

Дон Лусано се отнасял към Хуан като към собствен син. След известно време дон Лусано толкова повярвал в честността на Хуан, че започнал да му поверява най-ценните и скъпи неща, които имал в къщата си. Една сутрин дон Лусано отишъл на лов. Той оставил Хуан сам в къщата, както обикновено. Докато Хуан премитал и почиствал стаята на господаря си, погледът му паднал върху едно силно излъскано ковчеже, което лежало зад подпората в ъгъла. Любопитен да узнае какво има вътре, той отворил ковчежето. Там се оказало друго ковчеже. Отворил и това ковчеже и още едно ковчеже се показало. Едно след друго се появявали нови ковчезета, докато накрая Хуан стигнал до седмото. Това последно ковчеже съдържало една малка триъгълна книга, подвързана със злато и украсена с диаманти и други скъпоценни камъни. Без да мисли за последиците, Хуан взел книгата и я отворил. И — о, чудо! В миг Хуан бил понесен от книгата високо във въздуха. А когато погледнал назад, кого да види? Не друг, а дон Лусано, който го преследвал с пламтящи от ярост очи. В ръката си държал един огромен смъртоносен боло^[1].

Тъй като дон Лусано бил голям, той можел да лети по-бързо от малкия Хуан. Скоро момчето било само на една ръка разстояние пред своя противник. Трябва да се знае също, че тази книга имала чудното

свойство да превръща всеки, в чиито ръце е попадала или който е научил наизуст глава от нея, в каквото си пожелае. Хуан скоро открил това. В миг той изчезнал, а на негово място се появило конче, което галопирало с все сила по улицата. И ето го отново дон Лусано подир него, превърнат в голямо бързоного муле с разпенена уста и очи, пламтящи от омраза. Мулето тичало толкова бързо, че на Хуан му се струвало, че с всяка минута все повече се приближава към своята гибел.

Като видял грозящата го опасност, Хуан се превърнал на птица — красива малка птичка. Но едва сторил това и видял дон Лусано в образа на голям ястреб, готов да връхлети върху него. Тогава Хуан внезапно се хвърлил в един кладенец, над който летял, а там станал малка рибка. Дон Лусано се превърнал на голяма риба и продължил преследването. Ала малката рибка се вмъкнала в една тясна цепнатина в стената на кладенеца, където голямата риба не можела да я достигне. Така дон Лусано трябвало да се откаже от преследването и с голямо разочарование да се прибере у дома.

Кладенецът, в който се озовал Хуан, принадлежал на три красиви принцеси. Една сутрин, когато гледали във водата, те видели малката рибка със седемцветни люспи да се движи грациозно във водата. Най-голямото от момичетата спуснало своята стръв, но рибката не я видяла. Втората сестра опитала своето умение. Рибката ухапала стръвта, но тъкмо когато я изваждали от водата, изведнъж я пуснала. Дошъл ред на най-малката сестра. Рибката позволила да я хванат и се оставила в нежните ръце на хубавата девойка. Тя сложила рибката в златна чаша с вода и я занесла в стаята си, където я обградила с най-нежни грижи.

Няколко месеца по-късно царят разгласил из царството си и други съседни царства, че най-малката принцеса е болна.

— На този, който я излекува — обявил той, — обещавам да дам половината от царството си.

Най-вещите доктори вече били направили всичко възможно, но усилията им били напразни. С всеки изминал ден принцесата като че ли се чувствала по-зле.

— Глупости! — възкликнал дон Лусано, когато чул новината за болната принцеса. — Болест ли? Пфу! Това не е никаква болест!

На следващото утро, ето ти го дон Лусано при царя:

— Обещавам да я излекувам — казал дон Лусано. — Аз вече съм излекувал много подобни случаи.

— А твоето лекарство няма ли да ѝ навреди? — запитал царят след известно колебание.

— Няма да ѝ навреди, господарю, ни най-малко. Давам ти честната си дума.

— Прекрасно. Ако успееш, половината от моето царство ще бъде твое.

— Не, благодаря, Ваше Величество. Като верен твой поданик аз не се нуждая от възнаграждение за някаква си дребна услуга. Но бих приел като спомен от теб рибата, която принцесата държи в стаята си.

— О, мой верни поданико! — възкликнал радостно царят. — Колко си любезен! Не би ли искал и нещо друго, освен една незначителна безполезна риба?

— Нищо повече, това ми стига.

— Добре тогава — отвърнал царят, — пригответи твоя цяр и след три дни ще го приложим на принцесата. Сега можеш да си отидеш вкъщи и бъди сигурен, че ще получиш рибата.

Дон Лусано се сбогувал с царя и се прибрал вкъщи. На третия ден дръзкият магьосник дошъл отново в двореца да приложи лекарството си на принцесата. Преди да започне каквото и да е лечение, обаче, той поискал да му дадат рибата. Царят дал съгласието си, но когато магьосникът посегнал да бръкне с ръка в чашата, принцесата решително го спряла. Тя се престорила на ядосана, задето дон Лусано щял да замърси с ръцете си златната чаша на владетеля. Каза му да си протегне ръцете и тя сама ще изсипе рибката в тях.

Дон Лусано се подчинил, но преди още да достигне до ръцете му, хубавата рибка изскочила навън. Никаква рибка не се виждала вече, а вместо това един великолепен златен пръстен украсявал пръста на принцесата. Дон Лусано се опитал да грабне пръстена, но принцесата бързо отдръпнала ръката си, пръстенът паднал на пода и на негово място се пръснали по цялата стая безбройно много мунгови^[2] зрънца. Дон Лусано тутакси приел формата на лаком гарван и закълвал зрънцата със светкавична бързина. Хуан, превърнат в едно от зрънцата, които се били търкулнали под краката на принцесата, изведнъж се преобразил на котка и с един скок се хвърлил върху птицата. И преди да се опомни, гарванът бил мъртъв, безславно разкъсан на парчета. На

мястото на котката стоял Хуан в извезана дреха и изглеждал като великолепен млад принц.

— Това е моят възлюблен — признала принцесата пред баща си и посочила Хуан. Царят простил на дъщеря си, задето е крила от него истинското състояние на нещата, и с радост приветствал бъдещия си зет. На принц Хуан, както вече ще наричаме нашия приятел, занапред бил отреден безгрижен и честит живот. Той се отървал от своя опасен враг, имал за жена прекрасна принцеса — която вече не била болна — и получавал чудесната възможност да наследи трона.

[0] *Източник:* Filipino Popular Tales. Dean Spouill Fansler, editor. New York: The American Folk-Lore Society, 1921.

Илюстрация: John Maurice Miller. Philippine Folklore Stories. Boston: Ginn & Co., 1904. ↑

[1] Боло — голям нож, подобен на къс меч с леко извито острие, използван във Филипините за земеделски или военни цели. — Б.пр. ↑

[2] Мунго — вид бобово растение, зърната му са с размера и формата на леща. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.